

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Bc. I. K.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO 00064581
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. MHMP 1096705/2019, sp. zn. S-MHMP 361344/2019/STR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 12 (dále jen „stavební úřad“), sp. zn. OVY/47922/2018/KZ, č. j. P12

48482/2018 OVY, ze dne 11. 12. 2018, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o změně využití území týkající se změny druhu pozemku parc. č. X, k. ú. X, při ul. X.

2. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodoval o žádosti žalobkyně ze dne 5. 12. 2018, kterou žádala o vydání rozhodnutí o změně využití území v územním řízení podle § 86 ve spojení s § 80, 85 a 94a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 4 a 13b vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, a to ve vztahu k předmětnému pozemku. Stavební úřad žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění uvedl, že záměr není v souladu s požadavky § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, neboť ke změně využití území (změně druhu pozemku) bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko z hlediska ochrany lesů a nesouhlasné závazné stanovisko z hlediska zásahu do významného krajinného prvku, vydaná pod sp. zn. S-MHMP 1567773/2018 OCP, č. j. MHMP 1939114/2018 (společně dále jen „nesouhlasná závazná stanoviska“).
3. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na vyjádření dotčených orgánů státní správy, na nesouhlasná závazná stanoviska, která byla potvrzena revizními závaznými stanovisky nadřízených správních orgánů – stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 4. 2019 pod č. j. MZP/2019/500/851, sp. zn. ZN/MZP/2019/500/108, a stanoviskem Ministerstva zemědělství ze dne 16. 4. 2019 pod č. j. 17593/2019-MZE-16231, sp. zn. 1RM9299/2019-16231, která se tak stala podkladem pro rozhodování žalovaného.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobkyně. K námitce žalobkyně, že pozemek fakticky funguje jako travní porost a funkce pozemku by se změnou druhu pozemku reálně nezměnila, žalovaný konstatoval, že změnou druhu pozemku by došlo ke změně režimu hospodaření na pozemku a změně jeho ochrany a s tím spojeným negativním vlivům na celý významný krajinný prvek (dále jen „VKP“). Dále žalovaný uvedl, že dotčený pozemek je součástí bezlesí a spolu se vzrostlým lesem tvoří pozemek funkčně propojený celek, který by mohl být předmětným záměrem narušen. Žalovaný rovněž uvedl, že předmětnou změnou by byla negativně dotčena rekreační funkce lesa.
6. K námitce žalobkyně, že dotčené orgány se již dříve kladně vyjádřily k možné změně druhu pozemku ze stávajícího lesa na louku, pastvinu, a to v rámci pořizování územního plánu, žalovaný mj. uvedl, že tato skutečnost nemůže mít vliv na to, že dotčený orgán musí v konkrétním případě posoudit dopad záměru do VKP. Závazné stanovisko nemůže být nahrazeno případným projednáním při schvalování (změně) územního plánu, když v řízení o změně využití pozemku je posuzován předmět řízení ve větší podrobnosti než v případě územního plánu.

III. Žaloba

7. Žalobkyně v podané žalobě napadá rozhodnutí stavebního úřadu i rozhodnutí žalovaného. Dále požaduje přezkum zákonnosti podkladových nesouhlasných závazných stanovisek.
8. Žalobkyně předně v *prvním žalobním bodu* konstatuje porušení § 4 odst. 4 stavebního zákona. Žalobkyně současně tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s touto její námitkou vázanosti dotčeného orgánu státní správy svým dřívějším stanoviskem. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že nesouhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, jakož i navazující stanovisko nadřízeného orgánu je nezákonné, neboť dotčený orgán mohl své námitky uplatnit již při projednávání územního plánu, kde byl pozemek zahrnut do funkční plochy „louky, pastviny“. Dotčený orgán se dle tvrzení žalobkyně k návrhu územního plánu vyjádřil kladně a územní plán byl schválen. Od té doby nedošlo k podstatné změně podmínek v území, resp. nenastaly nové skutečnosti, a žalovaný je tedy vázán svým předchozím kladným vyjádřením. Všechny argumenty, které dotčený orgán uplatnil v předmětném řízení, mohly být uplatněny již v rámci projednávání územního plánu. Stavební úřad ani žalovaný tedy neměli k nesouhlasným závazným stanoviskům přihlížet.
9. Žalobkyně dále v *druhém žalobním bodu* namítá rozpor mezi faktickým a právním stavem. Pozemek je fakticky loukou a reálné vlastnosti pozemku by se nijak nezměnily, kdyby došlo ke změně druhu pozemku. Žalobkyně uvádí, že vliv na přírodu a krajinu může mít jen to, co se vnějškově projeví v životním prostředí. V předmětném případě se nejedná o materiální, skutečnou změnu pozemku z lesa (trvalého bezlesí) na travní porost, ale de facto pouze změnu pojmenování v úřední evidenci. Žalovaný se dle názoru žalobkyně s touto argumentací nevypořádal. Napadené rozhodnutí i obě závazná stanoviska jsou založena na nesprávném právním posouzení reálné změny. Protože žalovaný se nevypořádal s argumentací žalobkyně ohledně skutečného, reálného stavu pozemku, jsou podkladová nesouhlasná závazná stanoviska nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
10. Žalobkyně dále v *třetím žalobním bodu* namítá zneužívání a obcházení práva žalovaným. Žalobkyně poukazuje na to, že Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství přiznávají, že změnou označení pozemku fakticky žádná změna nenastane, pouze se dotčené orgány nebudou moci v případě změny druhu pozemku k tomuto pozemku dále vyjadřovat z hlediska lesního zákona a pozemek bude vyloučen z institutu obecného užívání lesa. Zařazení pozemku mezi lesní pozemky je dle žalobkyně fiktivní a šikanózní vůči vlastníkovi (žalobkyni). Žalobkyně dovozuje, že zde dochází k obcházení povinnosti žalovaného (Hlavního města Praha) poskytnout vlastníkům náhradu v případě, kdy je jejich pozemek prohlášen za veřejné prostranství. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí hájil jiné zájmy (samosprávy) než jaké má hájit při výkonu státní správy.
11. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně shrnula, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nezákonných závazných stanovisek vydaných samotným žalovaným.

12. Žalobkyně v závěru namítala, že v důsledku rozhodování v rozporu se stavem věci, bez respektu k vázanosti předchozími stanovisky, a celkově absenci řádného odůvodnění došlo k porušení procesních práv žalobkyně, které mělo vliv na nesprávné a nezákonné závěry obsažené v nesouhlasných závazných stanoviscích a následně i na rozhodnutí žalovaného. Došlo rovněž k zásahu do vlastnického práva žalobkyně (do užívání svého majetku způsobem souladným se zákonem) v důsledku šikanózního přístupu žalovaného.
13. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalobkyně požádala soud, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolacím řízení a byly žalovaným podrobně vypořádány v napadeném rozhodnutí a jen stručně reagoval na jednotlivé žalobní body v duchu argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí.
15. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

16. Městský soud dle § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Žaloba není důvodná.
18. K paušální námitce nepřezkoumatelnosti jak napadeného rozhodnutí, tak podkladových nesouhlasných závazných stanovisek se městský soud podobně jako v rozsudku ze dne 18. 8. 2020, č. j. 14 A 136/2019-38, týkajícího se rovněž žalobkyně a rozhodnutí žalovaného ohledně jiného pozemku, nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností, neboť v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí by nebylo na místě posuzovat jeho zákonnost a nebylo by ani na místě namítat nesprávné právní posouzení věci, jak žalobkyně oproti námitce nepřezkoumatelnosti činí.
19. Soud vycházel z toho, že napadené rozhodnutí je skutečně založeno na závazných stanoviscích dotčených orgánů státní správy, a proto, obdobně jako ve věci pod sp. zn. 14 A 136/2019, se zabýval povahou těchto závazných stanovisek a jejich významem pro vydání napadeného rozhodnutí. účinky
20. Závazná stanoviska jsou podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a *jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu*. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou

dotčenými orgány. Podle odst. 3 tohoto ustanovení platí, že „jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“. Podle odst. 4 tohoto ustanovení platí, že pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

21. Žalovaný byl při vydání napadeného rozhodnutí vázán obsahem závazných stanovisek, proto se soud přednostně zabýval otázkou přezkoumatelnosti pokladových nesouhlasných závazných stanovisek.
22. K otázce požadavku na obsah závazných stanovisek se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, který ustáleně judikuje, že „... na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, sp. zn. 5 As 6/2013). Nejvyšší správní soud nicméně ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 9 As 21/2009, zdůraznil, že „obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí“, když jediné tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jako subsumovaného správního aktu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.
23. K náležitostem odůvodnění revizního závazného stanoviska Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, sp. zn. 2 As 230/2016 dovedl, že „rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné“.
24. V rámci přezkumu závazného stanoviska dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přitom přezkoumává soud závazné stanovisko toliko v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, a to tak, že posuzuje pouze jeho zákonnost, nikoliv též věcnou správnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, sp. zn. 2 As 230/2016), a to především s ohledem na limity přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení.
25. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být však vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost

přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28).

26. Na základě shora uvedeného judikatorního rámce městský soud nepřezkoumatelnost podkladových nesouhlasných závazných stanovisek neshledal.
27. Dotčené orgány v nesouhlasných závazných stanoviscích uvedly konkrétní důvody, které vedly k nesouhlasu se změnou využití území (změnou druhu pozemku), kdy z hlediska ochrany lesů bylo poukazováno zejména na důležitost rekreační funkce pozemku a funkci bezlesích ploch v dané lokalitě obecně. Z hlediska ochrany přírody pak bylo zejména konstatováno, že pozemek je pevně spojen s funkcí lesa, s nímž společně tvoří ekologicky stabilní soubor.
28. Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství jako nadřízené orgány následně v revizních stanoviscích reagovaly na jednotlivé odvolací námitky žalobkyně, resp. zdůvodnily, z jakého důvodu se s těmito námitkami neztotožňují, a je seznatelné, jakými úvahami se řídily při vydání revizních stanovisek.
29. Městský soud nepřezkoumatelnost neshledal ani u napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí z podstatné části odkazoval na doslovné znění revizních závazných stanovisek, což však nelze ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu považovat za vadu napadeného rozhodnutí způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Tím, že žalovaný odkázal ve své argumentaci na obsah podkladových nesouhlasných závazných stanovisek, dal najevo, že se s jejich obsahem ztotožňuje, přičemž v tomto smyslu také reagoval na odvolací argumentaci žalobkyně. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaný odvolací námitky žalované pominul či je řádně nevypořádal.
30. Městský soud dále neshledal důvody, aby se odlišil od závěrů senátu 14A Městského soudu v Praze ve věci jiného pozemku žalobkyně a obdobného územního řízení (věc pod sp. zn. 14A 136/2019), týkajících se přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí. Soud zaujal shodný náhled na následující žalobní námitky.

1) K vázanosti dotčených orgánů svým předchozím stanoviskem

31. Podle § 4 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2020, je dotčený orgán vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti porízené

územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.

32. Ustanovení § 4 odst. 4 stavebního zákona míří na situace, kdy se dotčené orgány opakovaně vyjadřují k téže věci, k témuž investičnímu záměru, přičemž toto ustanovení má zamezit průtahům v řízení způsobeným tím, že dotčené orgány dodatečně, např. v rámci řízení o umístění stavby, bez relevantního důvodu změny či doplní své předchozí stanovisko. Proto zákon klade důraz na kontinuitu stanovisek dotčených orgánů, kdy nové požadavky mohou dotčené orgány uplatňovat pouze na základě nových skutečností, které nemohly být zjištěny dříve.
33. *Závazné stanovisko* dotčeného orgánu vydávané v územním řízení však nelze ztotožňovat se *stanoviskem* dotčeného orgánu, *vydáváním v rámci procesu pořizování územního plánu*, neboť se jedná o dva odlišné nástroje územního plánování. Zatímco územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (urbanistickou koncepci), v územním řízení je již posuzován konkrétní záměr žadatele (např. o umístění stavby či o změně využití území, jako v posuzovaném případě), a to mj. z hlediska jeho souladnosti s veřejnými zájmy podle zvláštních právních předpisů, což jsou povinny zkoumat právě dotčené orgány.
34. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že v územním řízení o změně druhu pozemku je předmět řízení posuzován ve větší podrobnosti než v případě územního plánu. Skutečnost, že se dotčený orgán ochrany přírody kladně vyjádřil k návrhu územního plánu, v němž byl předmětný pozemek zařazen mezi funkční plochy „NL – louky a pastviny“ (ve smyslu Regulativu funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy dle opatření obecné povahy zastupitelstva hlavního města Prahy č. 6/2019,¹ dále jen „regulativy“), tedy neznamená, že dotčený orgán je tímto svým postupem vázán v územním řízení o změně druhu předmětného pozemku. Funkční plochy, jak jsou vymezeny v regulativech, nekorespondují s druhy pozemků, jak jsou vymezeny v § 3 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Zatímco katastrální zákon člení pozemky podle druhů na *ornou půdu, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty, lesní pozemky, vodní plochy, zastavěné plochy a nádvoří a ostatní plochy*, regulativy stanovují zcela odlišnou kategorizaci území podle jeho využití. Regulativy konkrétně rozlišují (i) polyfunkční území, které se dělí na kategorie: *obytná území; smíšená území; území výroby a služeb; území sportu a rekreace; zvláštní komplexy* a (ii) monofunkční plochy, které se dále dělí na kategorie: *veřejné vybavení; doprava; technické vybavení; těžba surovin; vodní plochy a suché poldry; příroda, krajina a zeleň; pěšební plochy*. Uvedené kategorie se dále dělí do dalších podkategorií, např. právě zmíněná „NL – louky a pastviny“. I s ohledem na tuto odlišnou diversifikaci tedy nelze v posuzovaném případě směšovat postup dotčených orgánů v procesu pořizování územního plánu, resp. zařazení předmětného pozemku z hlediska územního plánu (plocha s funkčním využitím „NL – louky a pastviny“), a postup dotčených orgánů v územním řízení, resp. posuzování změny druhu pozemku.
35. Není tedy pravdou, že žalovaný neměl přihlížet k nesouhlasným závazným stanoviskům dotčených orgánů, jak je předpokládáno v § 4 odst. 4 stavebního zákona, neboť stanovisko

¹ https://uzr.praha.eu/uzplan/uzemni_plan_hmp/opatreni/oop%2006.htm

dotčeného orgánu uplatňované v procesu pořizování územního plánu nelze v tomto případě považovat za předchozí stanovisko dotčeného orgánu pro účely územního řízení. Naopak žalovaný i stavební úřad postupovali zcela správně, pokud žádost žalobkyně posuzovali mj. z hlediska souladnosti se stanovisky dotčených orgánů podle § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona.

2) K rozporu mezi „faktickým a úředním stavem“

36. K tvrzení žalobkyně, že změna druhu pozemku je pouhou „změnou pojmenování v úřední evidenci“, která nemůže mít reálný vliv na životní prostředí, soud uvádí, že problematiku změny druhu pozemku nelze zjednodušovat v tom smyslu, že se jedná pouze o změnu jakéhosi formálního označení pozemku, která by neměla reálný dopad do „faktického stavu“, resp. dalšího užívání pozemku.
37. Pozemky určené k plnění funkcí lesa podléhají zvláštnímu režimu ochrany podle lesního zákona a také podléhají režimu obecného užívání ve smyslu § 19 odst. 1 lesního zákona. Změnou druhu pozemku by tak došlo nejen k odnětí zvláštní ochrany, ale rovněž k vyloučení pozemku z obecného užívání. Takto konkrétně žalovaný a dotčené orgány dovodili, že změnou druhu pozemku by potenciálně došlo ke změně režimu hospodaření na pozemku a změně jeho ochrany, což by mohlo mít negativní vliv na celý VKP. Dále bylo v napadeném rozhodnutí argumentováno, že rekreační funkce lesa by změnou využití pozemku na trvalý travní porost byla významně negativně dotčena možným zemědělským využitím pozemku.
38. Soud nemá pochybnost o závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, že předmětný pozemek a vzrostlý les tvoří funkčně propojený celek, který je stabilním a různorodým ekosystémem. V případě povolení změny druhu pozemku by předmětný pozemek „vypadl“ z celku lesních pozemků, čímž by došlo mimo jiné ke zmenšení „ochranného pásma“ vzrostlého lesa. Současně by povolením změny druhu pozemku došlo k vyloučení možnosti obecného užívání pozemku ve smyslu § 19 odst. 1 lesního zákona, čímž by mohl být snížen rekreační potenciál VKP.
39. Uvedené závěry vychází ze závěrů revizních závazných stanovisek, přičemž v rámci soudního přezkumu soudu nepřísluší posuzovat věcnou správnost závazných stanovisek, ale toliko jejich zákonnost (viz výše).

3) Ke „zneužívání, obcházení práva“

40. K tvrzenému zneužívání práva a šikaně žalobkyně, jako vlastníci, soud uvádí, že povinnost vlastníka lesního pozemku mj. umožnit třetím osobám přístup na tyto pozemky nepochybně představuje zákonné omezení práv vlastníků. Omezení vlastnictví jako ústavně zaručeného práva je možné v zájmu jiného základního práva či svobody, anebo – což je relevantní v posuzovaném případě – v zájmu veřejného statku jako hodnoty (srov. náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 581/14 ze dne 1. 7. 2014). Omezení vlastníků lesních pozemků je tedy odůvodněno právě veřejným zájmem na užívání lesa, jakožto veřejného statku.

41. Tento veřejný zájem zastupují (hájí) právě dotčené orgány, konkrétně orgán státní správy lesů. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že žalovaný, resp. dotčené orgány při vydání nesouhlasných závazných stanovisek hájily mj. tento zájem, jakož i zájem na ochraně přírody a krajiny, a to v mezích stanovených právními předpisy.
42. V posuzovaném případě bylo dovozeno, že veřejný zájem na ochraně lesa, jakožto národního bohatství tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí (§ 1 lesního zákona), v daném případě převáží nad individuálním zájmem žalobkyně coby vlastnice pozemku. Žalobkyni tak nebylo zasaženo do procesních a hmotných práv nezákonně, neodůvodněně a nepřiměřeným způsobem.
43. Žalobkyně je povinna strpět některá omezení, která vyplývají z vlastnictví lesních pozemků, resp. pozemků určených k plnění funkcí lesa. Žalobkyni přitom za současného právního stavu nenáleží náhrada za toto omezení. Tato žalobní námitka týkající se možné finanční náhrady navíc překračuje obsah žalobou napadených rozhodnutí a nikterak nesouvisí s jeho předmětem, tj. posouzením návrhu na změnu druhu pozemku.

4) K „nezákonnosti napadeného rozhodnutí a porušení práv žalobkyně“

44. Napadené rozhodnutí není nezákonné, neboť vychází z přezkoumatelných, odůvodněných a právně závazných stanovisek dotčených orgánů *relevantních* v procesu posuzování v územním řízení ohledně předmětného pozemku.

VI. Závěr a náklady řízení

45. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
46. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci k výzvě soudu nevyjádřili nesouhlas s projednáním a rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2021

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu